

měl úmysl, prodati jej v celku dále. Stížnost přehlíží, že obžalovaný opět-
ným prodejem sadu porušil nejen smluvní závazek, nýbrž předsevzal jed-
nání nedovolené. Zákaz dalšího prodeje v celku chránil nejen zájmy ma-
jitele sadu, nýbrž i — a to v první řadě — zájmy spotřebitelů před zvy-
šováním cen dalšími zbytečnými převody ze sadaře na sadaře. Proto bylo
stanoveno vládním nařízením ze dne 18. května 1920, že jedině přípustný
prodej sadu je, stane-li se buď veřejnou dražbou za intervence zástupce
politického úřadu, neb ofertním řízením, při čemž oferta musí býti po-
litickým úřadem schválena. Prodal-li obžalovaný jako sadař svémocně a
z volné ruky sad dále opět sadaři a za velmi zvýšenou cenu, obcházel
tím zákonný předpis a jednal nedovoleně, pletichářsky. Jeho jednání by
bylo pletichářským i v tom případě, kdyby se byl teprve později rozhodl
prodati sad dále bez úředního schválení, bylo jím tím spíše, měl-li tento
úmysl od počátku. Pouhým popíráním zjištěného úmyslu v tomto směru
neprovádí stížnost materielně právního důvodu zmatečnosti. Že bylo
jednání obžalovaného způsobilé, stupňovati ceny, vyplývá ze srovnání
ceny, za kterou koupil (2920 K) a zisku 2279 K, který neoprávněně zvýšil
cenu sadu při prodeji, vystupňovav ji na 7100 K.

Čís. 762.

Předražování (cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).

Ten, kdo koupil předměty potřeby, jimiž byl oprávněn obchodovati, původně pro osobu sobě blízkou, může si zaúčtovati skutečné a přiměřené náklady za jich opatření, dopravu a prodej, rozhodl-li se později prodati část jich osobám cizím.

(Rozh. ze dne 9. března 1922, Kr II 45/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zma-
teční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském
soudu v Uher. Hradišti ze dne 18. října 1920, pokud jím byl stěžovatel
uznán vinným přečinem předražování dle § 20 čís. 2 a 4 cís. nařízení ze
dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., napadený rozsudek v tomto směru
zrušil a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud vychází z názoru, že, koupil-li obžalovaný třešně jako
dar pro svou dceru, nebyl oprávněn, při prodeji třešní vojínům čítati
náklady za dovoz, zmar času a za sáčky. Dovolávajíc se důvodu zma-
tečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., označuje zmateční stížnost obžalovaného
právem tento názor za právně mylný, neboť stěžovateli nelze přece dů-
vodně upříti oprávnění, aby si při prodeji třešní, jež byly původně určeny
jako dar osobě jemu blízké, na který má prý povolení živnostenského
úřadu, — směl zaúčtovati skutečné a přiměřené náklady, mu jich opa-
třením, dopravou a prodejem vzešlé, rozhodl-li se později, prodati část
z nich osobám cizím, jemu lhostejným. Nalézací soud vyslovil, že cena
3 K stěžovatelem za 1 kg třešní požadovaná byla zřejmě přemrštěnou,
koupil-li on sám 1 kg za 2 K 30 h. Při tom soud nijak nepřihlížel k tak

zv. nabývacím nákladům, o nichž byla shora zmínka; uvádí sice v rozsudku číselně jednotlivé položky, jež účtoval stěžovatel za dovoz, za papírové sáčky a za zmar času, odbývá však hned na to tyto položky poukazem na to, že jich stěžovatel neprokázal. Při správném právním posouzení bylo však věcí nalézacího soudu, položkami těmi se zabývat, zkoumat a zjišťovat, jsou-li přiměřenými, a na základě tohoto zjištění pak posouditi, byla-li cena 3 K stěžovatelem za 1 kg třešní požadovaná přiměřenou čili nic. Vhodnou pomůckou pro toto posouzení bylo by také zjištění, jaké nejvyšší, po případě směrné ceny třešní stanoveny byly pro místo, kde prodej se stal, kterážto okolnost jest ostatně důležitou i pro posouzení přiměřenosti ceny, za niž obžalovaný třešně koupil.

Čís. 763.

Dokonanou krádeží jest i pouhé ukrytí věci na místě činu, je-li majiteli věci odňata možnost, by s ní vládl.

(Rozh. ze dne 11. března 1922, Kr I 301/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 23. února 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II b) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Námítku právního rázu (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.) lze spatřovati pouze v tvrzení stížnosti, že kalhoty přes to, že je obžalovaný ukryl pod polštář své postele ve chlévě, zůstaly stále ještě v držení jeho zaměstnavatele, zůstávše v jeho domě a v jeho posteli, arcí obžalovanému k užívání svěřené. Stížnost jest bezdůvodna. Neboť k dokonání krádeže vyžaduje zákon v § 171 tr. zák. odejmutí věci z cizí držby, pod níž v trestně právním smyslu vyrozumívá se faktický poměr, záležející v tom, že někdo má věc ve své moci, takže s ní může dle libosti nakládati a osoby třetí z toho vyloučiti. Předpokladem dokonané krádeže je proto, by věc z moci nynějšího majitele přešla v moc zlodějovu. To se stalo v tomto případě tím, že obžalovaný vzal kalhoty ve zlodějském úmyslu z dosavadního místa jejich uschování a ukryl je na místě, o kterém vlastník věci nevěděl. Neboť takto zjednal si moc nad kalhotami, tedy možnost s nimi nakládati, kterážto možnost byla dosavadnímu vlastníku následkem jich odejmutí a neznalosti místa, kde byly nyní schovány, odňata. Držba ukradené věci nebyla proto v době odhalení činu ještě zabezpečena, avšak odnětí držby bylo ukrytím věci uskutečněno a tím krádež dokonána. Dle zákona není proto zapotřebí, by zloděj odnesl věc z místnosti jejího majitele a zajistil si krádežným zásahem zcela moc nad věcí nabytou. Může tudíž zakládati dokonanou krádež i pouhé ukrytí věci na místě činu, jen když je tím majiteli věci odňata možnost, s ní disponovati.